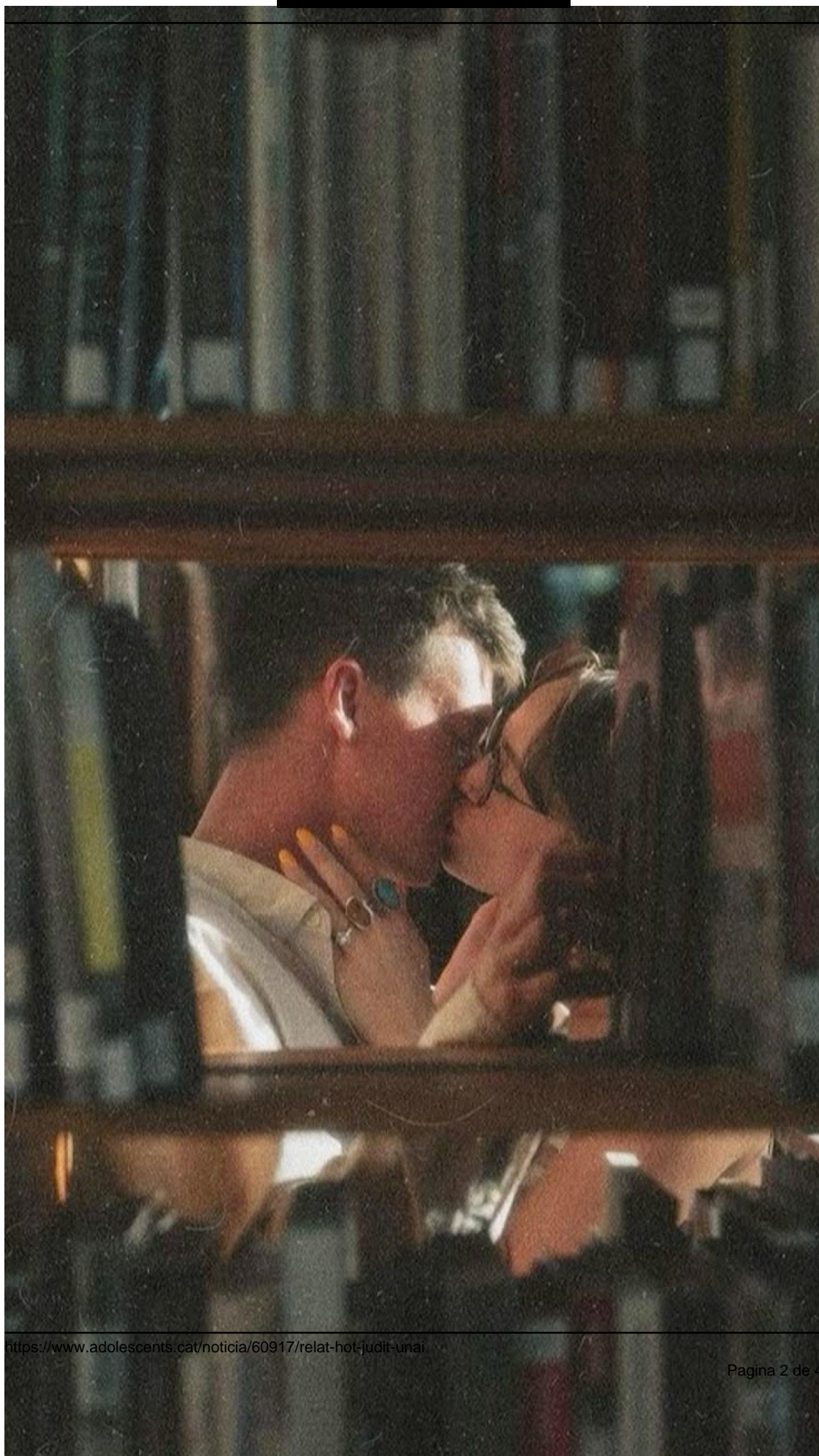




---

AMOR I RELACIONS | Laura Centellas | Actualitzat el 30/03/2025 a les 08:47

# El relat hot: Judit i Unai





---

*Disclaimer:* El cervell és l'òrgan sexual més poderós de tots. És només amb bona salut mental, comunicació i assertivitat que podem gaudir de la nostra sexualitat. En un món d'immediatesa i bombardeig constant d'imatges, entrenar el múscul del cervell en la sexualitat és fonamental per a millorar les nostres experiències sexoafectives.

## **Judit i Unai**

La Judit no solia anar gaire sovint a la biblioteca universitària. Normalment preferia estudiar a casa, amb silenci real i cafè fet a mida. Però aquell dia plovia massa per tornar al pis, i va decidir quedar-se una estona més. Va trobar un racó entre les estanteries menys transitades i s'hi va asseure amb el portàtil, envoltada de llibres de literatura comparada i algun estudi sobre erotisme en la poesia clàssica.

Quan va obrir un dels llibres per buscar una cita, va notar una cosa estranya entre les pàgines. Una nota manuscrita, doblegada.

*"Si estàs llegint això, probablement t'ha fascinat el mateix que a mi. El desig s'insinua millor quan juga a amagar-se. ?U."*

La Judit va somriure, intrigada. Era un missatge que algú havia deixat dins d'un llibre sobre simbolisme eròtic. Una coincidència? O una provocació?

No sabia qui era "U", però el joc li va agradar. Així que va contestar. Va agafar un paper del seu estoig i va escriure:

*"La insinuació pot ser perillosa. Sobretot quan encén una ment inquieta. ?J."*

l el va deixar entre les mateixes pàgines. No esperava res. Però al dia següent, va tornar al mateix lloc. l el paper havia canviat.

*"El desig creix quan es manté en secret. Però jo ja estic desitjant saber qui ets. Et trobo al tercer pis, avui, a les 18 h?" - U.*

La Judit es va quedar quieta, llegint aquelles paraules amb un batec accelerat. Un somriure li va néixer sol.

A les 18 h en punt, va pujar les escales de fusta vella fins al tercer pis. Allà, al fons d'un passadís silenciós, hi era ell. L'Unai. Amb una novel·la oberta entre les mans i el cap una mica inclinat, però amb els ulls fixos en ella en quant va aparèixer.

?Així que tu ets la ment inquieta? ?va dir amb un somriure mig murri, mig nerviós.

?l tu el que juga a amagar-se entre pàgines?

El silenci que va venir després va ser intens, però no incòmode. La tensió entre ells es podia tallar amb una sola paraula.

Van seure junts en una taula amagada entre prestatgeries. Parlaven fluix, però cada frase venia carregada de doble sentit. Literatura, desig, límits, metàfores. Les paraules creaven una mena de joc previ, com un pròleg a una història que els començava a escapar de les mans.



---

Quan l'Unai li va tocar la mà, gairebé sense voler, la Judit va sentir l'impuls de no frenar-se més.

?Crec que ja hem jugat prou ?va murmurar ella, amb la veu més baixa del compte.

Van sortir de la biblioteca sense mirar enrere. Va ser ell qui va proposar anar fins a casa seva. Ella només va assentir.

**El trajecte en silenci va ser més elèctric que qualsevol conversa. Quan van entrar al pis, encara portaven aquella atmosfera continguda, com si no volguessin trencar el ritme que havien construït. Però només calia una espurna.**

Va ser la Judit qui va fer el primer pas. Es va apropar a ell i, sense previ avís, li va fer un petó al coll, lentament, com si volgués provar-lo a poc a poc.

L'Unai li va agafar la cintura i va respondre amb un petó a la mandíbula, pujant lentament fins a trobar-li la boca.

I tot es va desfer.

Les seves mans es buscaven com si haguessin estat esperant aquell moment tota la vida. Es van despullar a un ritme carregat de tensió, gaudint de cada tros de pell descoberta. L'Unai va fer lliscar els llavis pel coll de la Judit, mentre ella li clavava les ungles lleument a l'esquena.

Van acabar al llit, però no hi havia pressa. S'exploraven amb una fascinació nova, com si fossin dues ments brillants descobrint el cos de l'altre com si fos un poema antic.

Cada petó, cada moviment, cada sospir, semblava formar part d'una coreografia que ja coneixien sense haver-la ballat mai.

Quan es van fondre finalment, el plaer va ser una mescla de desig i alliberament. De tot el que havien contingut, de tot el que havien insinuat.

Després, estirats, encara entrelaçats, la Judit va somriure.

?Suposo que aquest final no el trobaré en cap llibre.

L'Unai va riure, amb els ulls tancats i els dits fent cercles a la seva pell.

?No. Però crec que acabem d'escriure el primer capítol.

CONTINUARÀ...

**Missatge de la redacció: Si veiem que aquesta història té moltes visites, tornarem amb una segona part! Comparteix-la amb les teves amigues i amics!**